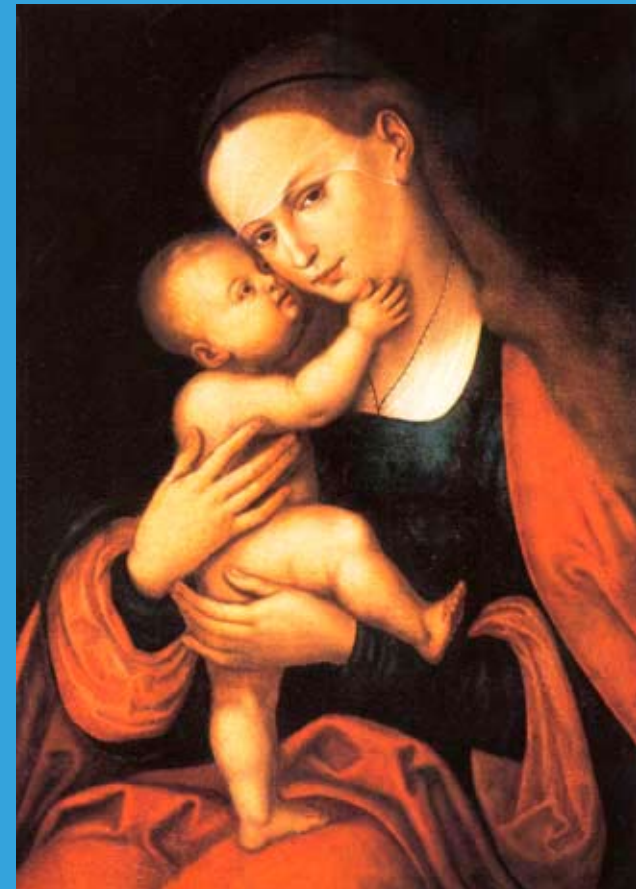

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2007. nov.–dec.
XII/6. szám

Ára: 270,- Ft

Passau-i Segítő Mária kegykép

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Alázattal kérlek*

*Uram Jézus Krisztus, alázattal kérlek,
hogy halálom előtt
méltóztass engem két kegyben részesíteni:
add meg, ha lehet,
hogy még életemben – testben és lélekben –
átérezzem azt a fájdalmat, amelyet
keserves kínszenvedésed órájában Te elviseltél.
És add meg, ha lehet,
azt a rendkívüli szeretetet,
amely annyira eltöltött Téged,
hogy bűneinkért ezt a gyötrelmet
önként magadra vállaltad.*

Assisi Szent Ferenc

Tartalomjegyzék

Michel Hamon: Szegény és alázatos	1
Boldog Eymard P. Julián: A jóság Istene	2
Péterffy Gedeon: Isten szíve	5
Pater Tomislav Vlastic: Adjátok át magatokat a Szeplőtelen Szívnek.	12
Alexandriai Szent Círill: Szent Család ünnepére	15
Térjetek vissza Megváltótokhoz	17
Fra Ljubo Kurtovic: Legyen az imádság számotokra olyan, mint a levegő, melyet belélegeztek	18
Jánossy Gábor: Égi segítség.	20
Mária kegyhelyek	
Passau	21
Rózsafüzér	
Mindszenty József: Rózsafüzér ájtatosság	22

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Angyalok Királynője

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

* Krisztus sebeinek elnyerése előtti napon így imádkozott Ferenc a Nap felé fordulva

Szegény és alázatos

Michel Hamon

A most született Jézus a mi Megváltónk. Négyezer év óta, az Ádám bűne által kegyvesztetté lett emberiség epedve várja Megváltóját; a patriárkák és próféták könnyek, sóhajok közt esdekelnék eljöveteleért. Hiszen ha Ő el nem jön, mindnyájan elveszünk. – Végre megelégtelte könyörgéseinket, eljött közénk, leszállt a jászolba, hogy megváltói működését haladéktalanul megkezdje. Mert nem elégtételadó szenvedés-e már a kitaszítottság, az éjszaka hidege, az istálló, a jászol kemény szalmája? Betlehem éjszakájába is belerajzolná nagypéntek reggelének szörnyű árnyképeit? – Jézus a szegény és alázatos a jászolban. Isten elfogadja e kettős áldozatot elégtételül a mi kevélységünkért, a földi javak iránt való szeretetünkért, Jézus a jászolban szelíd, engedelmes, türelmes – így ad elégtételt a mi türelmetlen lázadásainkért. – Valóban: az Istenember korán, már világbalépésének első percében megkezdte szenvedéseinek sorozatát, hogy bűneinkért az isteni Igazságosságot kiengesztelje. – Ó, Megváltó Jézusom első könnyei: mélységes hálával, meghatott szívvel köszöntlek benneteket! Jézusom első kiáltása, amely mint a keresztfán befejeződött nagy szimfónia első szólama szállt Isten elé, irgalomért esedezve az elbukott bűnös emberiségért: kelts visszhangot az én rideg szívemben! Lányítsd meg, melegítsd fel s keltsd benne életre s növeld benne nagyra a szeretet és hála érzelmeit!

A most született Jézus a mi Urunk és Mesterünk. Athén és Róma legtudósabb bölcselei csak dadogó gyermekek az isteni Kisded mellett, a legfényesebb tanaik is elhomályosodnak a jászol tanításai mellett, ahol Jézus nem szavakkal, de valóságra váltva tanítja az életbölcességet. – Ó, aki a világ minden örömét, élvezetét magáénak mondhatná, barmok közt, kemény szalmán fekszik, hidegtől dideregve. Nem arra tanít-e bennünket ezáltal, hogy mi is megfékezzük érzéseinket, ne keressük a jólétet, a kényelmet s ne türelmetlenkedjünk, ha kellemetlenség ér bennünket? – Ó, az ég és a föld Ura, aki fényben, gazdagságban születhetett volna, Anyja otthonától távol idegenben, elhagyott istállóban jött a világra, olyan szegénységben, amelyenről legfeljebb hontalan koldusok beszélhetnének. S mi ezek után vágyódhatunk-e tovább is a gazdagságra? Futhatunk-e földi javak, kincsek után? S végre, ha Ő, a dicsőség Királya keresve keresi ki a maga számára a legalacsonyabb emberi sorsot a düledező istállóban, barmok közt kezdi megváltói pályafutását: nem volna-e megalázó szegény, ha mi továbbra is hiú dicsőséget hajhásznánk s földi érvényesülés kedvéért veszni hagynánk lelkünk értékeit? Ó, jászolban fekvő Jézuskám, de cso-

dálatosak a Te tanításaid! Téged szemlélve, ki vágyódnék tovább is földi örömök, gazdagság, dicsőség után?

A most született Jézus a mi szívünk gyönyörűsége. Ha Isten Fiát Atyja dicsőségében szemlélem – mondja Szent Bernát – félelem fog el s megszeretek fensége előtt, a jászolban azonban már nem félek tőle; ott csak szeretni tudom. Szeretem, mikor eltakarja lenyűgöző fenségét, fátyolt borít dicsőségének fényére, leszáll trónusának magasságából s csak szeretetet tárja felénk, amellyel magához vonz, jóságát, amely felbátorít. Újszülött kicsi gyermek Ő, ugyan ki félné tőle? Közeledjünk hát hozzá s szeressük, karoljuk át gyengéd szeretettel. Ki merné gyávaságával és lanyhaságával megszomorítani az isteni Gyermekeket, hogy könnyeket sajtoljon ártatlan szemeiből? Siessünk inkább az oltár elé s fogadjuk Őt magunkhoz szívünk nagy szeretetével. Öleljük magunkhoz s kérjük, hogy állandó jászolává tegye szívünket. Az oltárnál s a jászol előtt egyformán elmondhatjuk róla: szeretetreméltó Ő az Ő kicsiségében! – Vajon hogyan szeretjük most? – Jóságos, drága Jézuskám, sugározz jászolodból sok-sok gyengéd szeretetet ebbe az én fagyos szívembe és add meg nekem azt a nagy kegyelmet, hogy születésed ünnepe az én szívemben is a Te szereteted újjászületésének az ünnepnapja legyen.

A jóság Istene

Quam bonus Israel Deus! Mily jó Izrael Istene! (Zsolt 72,1)

Így kiáltott fel a zsidó nép és Dávid, arra a sok jóra gondolva, amellyel Isten szünet nélkül elhalmozta őket.

Hát akkor miként kiáltsanak fel a keresztények? Hiszen nekik az izraelitáknál sokkal több okuk van felkiáltani: *Quam bonus Israel Deus!* Mily jó Izrael Istene!

A zsidók sokkal kevesebbet kaptak Istentől, mint mi. – Mi égi javakat nyertünk: a megváltást, a kegyelmet, az Oltáriszentséget; Isten az Oltáriszentségben önmagát adta nekünk.

De az a mód, amelyen Jézus az Oltáriszentségben hozzánk való jóságát tanúsítja, még nagyobb hállára sarkall bennünket. Az ajándékozás önmagában véve is szép dolog, de jósággal adni, – az minden.

I. Jézus Krisztus az Oltáriszentségben méltóságának minden külső jele nélkül adja oda magát. A világban az emberek többé-kevésbé éreztetni szokták, hogy ki az, aki ad és mi az adomány ára; némileg szüksé-

ges is a társas érintkezésben a kölcsönös tisztelet és megbecsülés fenntartására.

De Jézus ezt sem akarta, csak hogy minél szeretetreméltóbb legyen és minél jobban leereszkedjék hozzánk. Pedig szent teste az Oltáriszentségben éppoly dicsőséges, mint a mennyben: uralkodik és angyalok hódolnak Előtte. De elrejtí dicsőségét, eltakarja testét-lelkét és istenségét, csak jóságának fátyola látszik.

Leereszkedik, megalázkodik, megsemmisül, csak hogy ne féljünk Tőle.

Már halandó élete napjaiban is olyan szelíd és alázatos volt, hogy mindenki közeledni mert Hozzá, gyermekek, asszonyok, szegények és bélpoklosok: mind félelem nélkül mentek Eléje.

Ha most, megdicsőült szent testével megjelenék közöttünk, fénye elvakítana bennünket; azért eltakarja magát. Így mindenki félelem nélkül mer templomba jönni és a templom mindenki számára nyitva áll; tudjuk, hogy jó atyánkhöz megyünk, aki vár bennünket és bizalmasan akar velünk társalogni: *Quam bonus Israel Deus!* Mily jó Izrael Istene!

II. Jézus fenntartás nélkül adja oda magát. Csodálatos hosszú tűréssel vár, míg elmegyünk Hozzá és szívünkbe fogadjuk. Mindenkinek kínálja magát, senkit sem utasít vissza.

Vár a szegényre, vár a bűnösre. A szegény reggelenként munkája előtt elmehet Hozzá édes áldását venni napi munkájára. – A manna is napkelte előtt hullott az izraeliták mezőire, hogy ne kelljen várniok az égi eledelre.

Urunk mindig jelen van az oltáron, megelőzi minden látogatóját. Boldog, aki az Üdvözítő első áldását veszi.

A bűnösökre heteken, hónapokon, sőt éveken át vár Jézus az Oltáriszentségben. Negyven és hatvan esztendőig is kitarja feléjük karját, míg végre egy-egy meghallja hívó szózatát.

Venite ad me omnes: Jöjjetek hát Hozzá mindnyájan. Ó, ha látnók az Úr örömét, mikor az emberek elmennek Hozzá. Azt hinnők, hogy az Ő érdeke és Neki van haszna belőle.

Ó miért is várokozatjuk olyan soká ezt a jóságos Üdvözítőt?

Sajnos, olyanok is vannak, akik sohasem fognak Hozzá menni, vagy majd csak Szent Mihály lován; de akkor már nagyon késő lesz: már csak a haragvó Bírót fogják megtalálni.

III. Jézus feltűnés nélkül ad; nem látjuk adományait, mert különben megállanánk az ajándékoknál és elfelednők az Ajándékozót. Elrejtí kezét, hogy csak szívére és szeretetére gondoljunk.

Ezzel bennünket is megtanít, hogy titokban adjunk és rejtekben tegyük a jót, hogy minden hála Istenhez, minden adomány forrásához szálljon fel.

Sőt Jézus jósága egészen a hálálkodásig leereszkedő. Nagyon hálás és nagyon örül mindennek, amit adunk Neki. Mintha ránk szorulna: kér és valósággal rimánkodik: Fiam, esengve kérlek, add nekem szívedet!

IV. Jézus jósága az Oltáriszentségben egészen a gyöngeségig megy.

Ne botránkozzunk meg ezen; ez az Oltáriszentség jóságának diadala.

Tekintsd az anya gyöngédségét: csak egy határa van, – a halál.

Nézd a tékozló fiú atyját, amint fia elé siet és sír örömeiben, hogy viszontláthatja ezt a hálátlan, pazarló fiút. A világ gyengeségnek mondaná, pedig ez a szeretet hősiessége.

Hát akkor mit mondjunk Isten jóságáról s legméltóságosabb Oltáriszentségben?

Valóban Uram, ez a Te jóságod botránnya.

Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben gyöngeséggel övezi körül magát; eltűri, hogy szeme láttára, az Oltáriszentség jelenlétében, az oltár lábánál bántalmazták, tiszteletlenséggel illessék, megvessék, megszenteltelenítsék. És az Isten angyala nem sújt le ezekre az új Heliodorusokra és Júdasokra? – Nem!

És a menyeyi Atya elnézi, hogy szerelmes Fiát így bántalmazták?

Roszbabb a sorsa, mint a Kálvárián. Ott legalább a nap irtózott meg és elta-karta arcát, legalább az elemek siratták Teremtőjüket. Itt semmi sem sajnálja.

Ez a szentségi Kálvária mindenütt feltalálható. Az utolsó vacsora terméből indult ki, ma betölti az egész földet és a világ utolsó percéig megmarad.

Istenem, mire való ez a túlzás?

A jóság harca ez a hálátlansággal szemben. Jézusunk azt akarja, hogy az Ő szeretete erősebb legyen, mint az ember gyűlölete: akkor is szeretni akarja az embert, ha ez fut tőle, – még akkor is jót akar vele tenni. Mindenre kész, csak bosszúállásra nem: jóságával akarja elfárasztani az embert.

Íme, ilyen Jézus jósága: minden dicsőség és minden csillogás nélküli, de telve gyöngédséggel, ragyogtatja szeretetét mindazok számára, akik látni akarják.

Quam bonus Israel Deus! Uram Jézus, az Oltáriszentség Istene, mily jó is vagy Te!

*Bold. Eymard P. Julián: Az isteni nagy szentség
Jézus valóságos jelenléte*

Isten szíve

Péterffy Gedeon

„Tiszta szívet teremts belém, Isten,
s újítsd meg az igaz lelket bensőmben.”
(Zsolt 50,12)

Az ember keresi az ő Istenét és utána járva számos hozzá hívó, visszatérésre készítő hang szólal meg benne. De mindenkinek hosszú utat kell bejárni, aki engedelmeskedik ennek a hívásnak és meg akarja találni őt. Aki elvesztette volna a hitét, annak sötét éjszakában kell megkeresni a biztató csillagot. Aki talán súlyos erkölcsi botlások mélyéről szeretne kiemelkedni, annak még küzdelmesebb harcot kell vívnia, míg visszatálthat az Úrhoz. S a homályban vagy mélységben járónak lelkét megejteti a kétség: érdemes-e gondolni a visszatérésre? Sokan nem tudnak, vagy inkább nem mernek visszafordulni és azt hiszik, hogy gyűlölik az Istent, pedig csak azért kerültek tőle távol, mert nincs bátorságuk szeretni őt.

A mai embert leginkább a gond, félelem és aggodás szorongó érzése téríti az Istenhez, de ugyanezek az érzések el is tántoríthatják tőle. Mindnyájan a tékozló fiú megrendítő és mindig lelkünkhez szóló történetét éljük át, de ennek a történetnek is csak a vége felemelő és az ad az egésznek értéket. Bennünk is megszólal egy fáradt, bátortalan hang: felkelek és visszamegyek Atyámhoz! De megjelenhetünk-e így Isten előtt? Gondolhatunk-e visszatérésre, amikor üres a kezünk és fáradt a lelkünk? Pedig az élet valamennyi tékozló fiát, mindenkit vár az, akinek hívó hangja a lélekben megszólalt. Hogy ki az, aki vár és ki az, aki szeretettel magához fogad, azt kell megkeresnünk és ő lesz a mi Istenünk.

Vár minket megbocsátó szeretettel az irgalmas Isten. Mikor azonban Isten irgalmáról elmélkedünk, behatolhatunk-e szívének titkaiba? Szólhatunk-e róla? A Szentírás kifogyhatatlan bőséggel beszél Isten végtelen irgalmáról és az emberek lelkét megragadó vonásokkal rajzolja meg az irgalmas Isten arcát, amint a Zsoltáros mondja: „Jó az Úr mindenkihez, és könyörületes minden teremtményéhez.” (Zsolt 144,9) Az üdvösség történetén végig, egyéni sorsok és népek történelmének fordulataiban egyaránt érvényes tanulság a Próféta szava: „Az Úr irgalma az, hogy el nem vesz-tünk, mert irgalmassága meg nem szűnik. Megújul minden reggel.” (Jer Sir 3,22-23) Kimeríteni nem lehet s ezért Isten meg nem szűnő dicséretére a 135. zsoltár állandóan visszatérő sorokban azzal az indítással hív fel: „Áldjátok az urat, mert jó, mert irgalma örökkévaló.”

Sokat hallottunk arról, hogy Isten irgalmas, és alapjában véve a megrendítő igazság az, hogy ő vágyódik utánunk, ő akar megbocsátani nekünk. Hogy mint él benne ez a vágy, emberileg el sem gondolható. Isten irgalmáról elmélkedve Isten titkánál kell megállnunk, mert mindent megfejtetni, mindent megmagyarázni itt sem tudunk. A bánat feltárja a bűnös ember lelke mélyének titkait: a bűnbánat nyomán megrázó történetek és megrendítő tragédiák kerülnek napfényre. De mennyivel inkább feltárja Isten szívének titkait az ő megbocsátó szeretete. S ha igaz is, hogy az egész földet elönti a bűn sötét árja, mégis van nála nagyobb hatalom, mert a Zsoltáros arról beszél, hogy az Úr irgalma nemcsak a földet tölti be, hanem felér az egekig. (Zsolt 32,5; 107,5) S ha nincs is szomorúbb sötétség ezen a földön a bűnnél, Isten irgalma fényt deríthet benne. Isten irgalmas szívét keressük: az embernek Istenhez vezető örök útján, a bánat lépcsőin indulunk el és éppen azért, mivel állandó sötétben kell emelkednünk fölfelé, ajkunkon van a fohász: „Mutasd meg nekünk irgalmad világosságát!” (Jéz Sir 26,1)

SZÜKSÉG VAN BÁNATRA

ma is, mert a mai ember számára sincs más út, amelyen járhatna, hogy megtalálja az ő Istenét. De nincs fontosabb, nagyobb dolog? Nem hív-e sürgetőbben az élet, nem várnak-e más építő feladatok? Erőre, lelkesezésre van szüksége a mai világnak, nem bánatra, – ezt tartja a mai közfelfogás.

A világ ellensége a bánatnak, mert ebben is sötétséget, szomorúságot, gyöngeséget lát. Nem kell a bánat, de nem azért, mintha nem lenne bűn, hanem mivel annyira leverte saját gonoszsága, hogy mint a gyógyíthatatlan beteg, nem is akar tudni bajáról. Vissza sem mer nézni az élet sötét oldalára, annyira gyengének érzi magát az élet nehéz realitásainak elviselésére. Mégis megszólalnak lelkében bánatos hangok, mert a lelkiismeret panaszát csak akkor lehetne kioltani lelkéből, ha el lehetne fojtani az elvesztett paradicsom után való sóvárgását, ha elhihetné, hogy az életben mindig helyes úton jár. Akik száműzni szeretnék a világból a bánatot, azoknak előbb el kellene tüntetniük a bűnt vagy el kellene némítaniük a lelkiismeretet, mert az embernek mindig van oka bánkódnivalamiért. Többet akart, mást szeretett volna, s hogy el nem érte, mindez saját hibájából történt, mert rossz úton járt. Az Istenhez közeledés az egyetlen helyes út, Isten útján járni az igazi boldogság, ezt tanítja a vallás, a bűn pedig ettől térített el. Minden vallás bánatos marad, mert bűnös és tévedő emberek keresik általa az utat Istenhez.

Ha szüksége van a vallásra a mai embernek is, akkor szüksége van az igazi bánatra is. Azt a benső békét és lelkierőt, ami annyira hiányzik, csak ez adja meg neki. Többet használ a világnak a szív mélyéből fakadó bánat, mint ezer törvény és előírás. A komoly meggyőződés ereje, a mély érzések tartják össze a világot és nem a külső előírások. Azokra is szükség van, de csak olyanok, mint vaspántok az élő fán. Ha egyszer a fa belülről korhadni kezdett, hiába védjük kívülről akármivel, tönkremegy. Bánatra van szüksége a mai világnak és magába szállásra, mert nélküle elvész az erkölcsiség, az élteti a lelkiismeretesség és kötelesség tudatát.

Ma megvetik és száműzik a bánatot. Vallásunkra is követ dobnak, mert bánatot hirdet, de mégis a bánatos vallás mindig rendíthetetlen hatalom lesz. Az ember mindig szükségét fogja érezni és mindig lesz oka, hogy a megbánás karjaiba rohanjon és sóvárogja azt a békét, amely őt a végtelennel egyesíti. A bánat mindig időszerű marad és minden bajban megnyugvást ad, mert közel viszi az embert Istenhez. Ma a bűnbánat szelleme hiányzik a lelkekből, ezért érzi az ember olyan idegennek, távolinak a világtól az Istent. Bánat nélkül nem találhatjuk meg az irgalmas Istent és nem borulhatunk szerető szívére.

A FÖLDI BÁNAT

értelmét valóban nehezen lehet megtalálni, s akik a bánat ellenségei, azok csak ezt a szomorúságot ismerik. Van bánat, amely csak letör és erőtlentít. Földre sújt, mert földi motívumok éltetik. Ilyen lesújtó, önkínzó és bénító érzéstől mindenki menekül, aki vallásos életében is erőt és életet keres.

Van gyávaságból, tehetetlenségből fakadó bánat. Ránk szakadhatnak sötét bűnök szomorú következményei és teljesen összetörhetnek. Bánhatja valaki tettét, mert fél vállalni a következményeket. Ez is földi bánat vagy még inkább késő bánat, mert valami pótolhatatlanul összetört bennünk. Ez a fájdalom azonban nem vezet Istenhez, hanem legtöbbször a kétségbeesés sötét éjszakájába taszít.

Azt is mondhatja valaki, hogy értelmetlen dolog, sőt gyávaság az erkölcsi törvénnyel szemben bánatról, megbocsátásról beszélni. Ami egyszer megtörtént, az megtörtént, a törvény érvényes és nincs alóla mentség. Az embernek helyt kell állnia minden cselekedetéért és mindenért számádsal tartozik.

Ilyen nehéz kérdések elé kerül az ember, mikor felmerül előtte a nagy probléma, hogyan lehetne a bűnt jóvátenni, az erkölcsi rendet helyreállítani. Ha csak a földön maradunk, ha csak emberi gondolatok-

kal közeledünk feléje, akkor a bánatnak alig van értelme. A bűnt nem tudjuk megszüntetni, a sebek megmaradnak és a múltra való emlékezés közben újra felsajognak. A földi, természetes bánat valóban értelmetlen vagy káros és erőtlenítő, inkább ijesztő és nyugtalanító, mint lelki békét adó.

Tépelődéseinkben is azért valahogy homályosan érezzük, hogy a bánatnak többnek kell lennie, mint önmagunkkal szemben való elégedetlenségnek vagy tehetetlen sajnálkozásnak, hogy amit tettünk, szégyeljük.

A bánat több, mint a rossz belátás, a kívánság, hogy bárcsak ne történt volna meg, amit tettünk. Több, mint a következmények férfias vállalása, a javulási szándék, elégtétel felajánlása. A büntudatban benne van az is, hogy valakit megsértettem és ezért vele szemben felelős vagyok. Sőt akkor fájhat igazán tettem, ha tudom, kit bántottam meg. Aki csak erkölcsi törvényről tud és lelkiismereti kötelezettségen kívül nem ismer mást, az örökre hordhatja lelkén a bűn terhét. Nem szabadulhat meg tőle, nincs senki, aki levegye róla. A bánatunk csak akkor lesz ésszerű, ha tudom, hogy engem nem egy elvont, rideg törvény, hanem Isten jósága és szentsége kötelez, ha megérezem, hogy a törvény mögött Istent, a törvényhozót sértettem meg, az ő akarásával helyezkedtem szembe. Igaz lenne minden kifogás és ellenvetés, el kellene törölni a bánatot a világból, ha nem tudnánk Istenhez fordulni szívünk fájdalmával, ha a földön kellene maradnunk emberi tehetetlenségünkben. Igaz lenne, hogy értelmetlen a bánat, ha Krisztus nem hozott volna bűnbocsánatot a földre és nem adná vissza lelkünk békéjét. Igaz lenne, hogy céltalan önkínzás a bűnbánat, ha nem várna reánk az erkölcsi rend alkotója és ura, ha nem várna reánk a megbocsátó, irgalmas Isten.

A BÁNATBAN ISTENNEL TALÁLKOZOM,

mert nem elvont törvény, emberi szokások és gátlások kötnek, hanem Isten szentsége. Őt keresem erkölcsi életemben és vele akarok egyesülni. Gyengeségünknek és tehetetlenségünknek a bevallása, hogy a bűnt nem tudjuk többé visszavonni, csak félig tartozik a bánathoz, mert az igazi bánattal együtt jár az újra Istenhez való fordulás. Az Isten után vágyódó tehetetlenség és gyengeség csak alapja annak, hogy ő is megindul felénk. Bánatomban az élő, személyes Istennel találkozom és hozzá kiáltok: „Szálljon reám irgalmad, hogy éljek!” (Zsolt 118,77) Az ő teremő erejét hívom segítségül, hogy adjon újra életet nekem és így mondhatom el a bánatnak örök himnuszát, az 50. zsoltár könyörgését:

Könyörülj rajtam, Isten,
Nagy irgalmad miatt,
Könyörületed nagy volta szerint
Töröld el gonoszágomat.

Mivelhogy bűnöm én elismerem,
Előttem van én vétkem szüntelen,
Te ellened vétkeztem egyedül,
És gonoszat előtted cselekedtem.

Szívet teremts, Uram, tisztát belém,
Adj lelket újra szálegyenest,
El ne taszíts orcád elől, Uram,
És meg ne vond tőlem Szentlelkedet. (Sík S. ford.)

Csak az élő Istenhez lehet így sírni bánatért. Csak az, aki teremtett engem, az alkothat újjá, mert az igazi megbocsátás tulajdonképpen újjáteremtés. Az erkölcsi törvény szempontjából a bűn örökre megmarad, megbocsátásról nem lehet szó. Isten azonban maga a törvény és ha ő eltörli a bűnt, akkor nem tagadja meg szentségét és igazságosságát. Nem huny szemet a bűn fölött, de újra teremti az embert.

Isten a bűnbocsánat alkalmával megmarad igazságosnak, szentnek, nem enged semmit az erkölcsi törvény érintetlen fenségéből, de megmutatja, hogy szabad és szerető szíve van. Nemcsak mondja, hogy nincs többé bűnöm, hanem szeretetének szabadságával újjá is terem engem. Isten irgalmassága is teremő szeretet, amint a Próféta ajkával hirdette: „Örök szeretettel szeretlek téged, azért könyörületeségemben magamhoz vontalak téged.” (Jer 31,3)

Olyan nehéz elgondolni, hogy miként van meg együtt Istenben az igazságosság és irgalom. Ha emberi fogalmakkal közeledek Isten felé, akkor talán megnyugszom, de ezek az elképzelések kételyekbe is vihetnek. Emberileg az irgalmat nem gondolhatom másnak, mint gyengeségnek és az igazságosságot nem láthatom másban, mint szigorú következetességben. Emberileg elgondolhatjuk a szerető atyát, és megvigasztalódunk, – de éppen így elképzelhetjük az engesztelhetetlen Bírót, és ezért kínzó kétségekbe sodródunk. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Isten végtelenül magasan áll felettünk. Nemcsak megérti az emberi gyöngeséget és átlátja az ember esendő helyzetének és gyarlóságainak minden titkát, hanem éppen azért, mivel végtelenül igazságos, önmagának tartozik azzal, hogy

mindezt számba vegye és irgalmas ítéletet hozzon. Istennek minden útja irgalom és igazság (Zsolt 24,10) és éppen a bűnös ember, aki a bánat útján Istenhez visszatért, mondhatja el: „Te igaz vagy, Uram, és igazságos minden ítéleted, minden utad pedig irgalom, hűség és igazságosság.” (Tób 3,2) Istennek ez a két tulajdonsága is az ő mindent felülmúló szeretetében találkozik. Az isteni szeretet derít fényt a bánat sötétségére és tárja fel az ő irgalmas szívét.

Isten szeretete kötelez engem az erkölcsi törvények megtartására, mert minden egyes parancsolata a szeretet törvényének kifejtése. Az erkölcsben a Teremtő szól a teremtményhez, a mennyei Atya az ő gyermekéhez. Ehhez az Istenhez vezet vissza a bánat és ennek útja sem lehet más, mint a szeretet. Szeretetből kell hozzá fordulnom, mert csak így tudom kérni az Istent, hogy bocsásson meg. A szeretet magyarázza meg, hogy a bűnös megnyitja ajkát és vallomás által keres enyhülést magának. A szeretet által Istennel azonosult lélekben rezdül végig mindaz a fájdalom és utálat, ami Isten lelkében élt a bűnnel szemben. Ez az igazi bánat és így egyesülök bánatos szeretetben Istennel. A bűn által mi elfelejtkezhetünk önmagunkról, minden értékünkről, egész hivatásunkról: Isten azonban minderről nem feledkezik meg. Szeretete akkor is ébren virraszt, mikor mi távol járunk tőle. Sohasem felejt el, hogy kezének alkotásai vagyunk és erre emlékeztetjük őt, mikor a bánatban hozzá fordulunk. A bánat imája az Isten jóságára való emlékezés, amint a Zsoltáros is így könyörög: „Ifjúkorom bűneire és botlásaira ne gondolj vissza, irgalmad szerint emlékezzél meg rólam, hiszen Te jó vagy, én Uram!” (Zsolt 24,7) Megnyugvást pedig az ószövetségi Bölcs vigasztaló szavai adnak: „Könyörölsz mindenben, mert módodban áll minden, s elnézed az emberek bűneit a bűnbánatért. Mert szeretted mindazt, ami van, mit sem utálsz abból, amit alkottál... Kímélsz mindent, mivel a tiéd, Uram, s az élőben leled örömet.” (Bölcs 11,24-27)

A bánat Isten és az ember műve. Hozzá fordulok és ő újjá teremt. Felzabadija minden erőmet: új ember lettem. Mind a kettő szeretetből fakad és ezért a bánat nem céltalan önkínzás, hanem szeretetté akar válni, mert innen van minden értéke. Életet építő erő akar lenni, az Istent keresi és meg is találja. A szeretetbe átmenő bánat Isten megtalálásának öröme és boldogsága.

A BÁNAT ÉRTÉKE

nagy, de van-e értelme állandóan bánni bűneinket? Nem könnyelműség vagy léhaság újra és újra odaállni Isten elé és kérni az ő megbocsátó irgalmát? Nem elég-e az egyszeri bánat és nem lenne-e komolyabb az egyszeri

erős fogadás? Miért van az, hogy életünkben a bánatos lelkület nem hiányozhat soha?

Azért, mert emberek vagyunk, az irgalmas Isten keze állandóan felettünk van és mi erről sohasem feledkezhetünk meg. A bánat és megbocsátás nem egy szertartás vagy üres mechanizmus, amit elég egyszer igénybe venni, hanem szellem és élet. Megtérni nehéz, de még nehezebb új életet élni és ezért ismételtelen rászorulunk a bánatra. Legfőképpen pedig állandóan szükségünk van az irgalmas Isten teremtő szeretetére, hogy a feléje törekvésnek és jóságnak pislákoló lángját újra meg újra felszítsa bennünk.

S ez nem egyszeri elhatározástól függ. Állandó munkát jelent. Míg ember vagyok, a bennem jelentkező idegen vonzóerőkkel állandóan küzdenem kell. Két világ határán állok, árnyék és fény esik reám: ember vagyok, „a szürkület fia, félig pacsirta, félig denevér”. Amíg így élek, állandóan szükségem van Isten megbocsátó és újjáteremtő szeretetére. De az Istennel való találkozásom lehet alapja az igazi és helyes önbizalmamnak. Vállalhatom az új, krisztusi élet küzdelmét, mert van erőm.

Miután megismertük, felhasználjuk a természet erőit és átalakítjuk világunkat. Nem saját hatalmunkkal, hanem Istennek a természetbe oltott erejével, amint az erkölcs világában felfelé törekvő lélek is Isten erejével él. Nem idegen erő lesz ez, hanem az övé és bár saját erőnkben nem tudunk megváltozni, Isten erejével mégis lehetséges lesz. Ő kelti fel bennünk ehhez a vágyat és ő adja a kitartást hozzá. Az önátadás ezért az igazi megtérés kezdete.

Új útra helyez minket az Úr s ezen nekünk kell járni. Lassan építve, lelkünk arcán vonásonként változtatva haladunk előre. Csak a másvilágon, ahol megvalósul az erkölcsi rend teljes harmóniája, ott fogjuk látni, hogy mire volt jó a bánat. Ott lesz világos előttünk, hogy üdvösségünk Isten megelőző szeretetének volt a műve, mert „nem azon múlik, aki akar vagy aki törtet, hanem a könyörülő Istenen”. (Róm. 9,16.) A bánat és alázat sötét vonásai így nyernek fényt az isteni kegyelem fényében és vezetnek el a lelket Isten szívéhez.

A bánattól sok ember fél, mert valóban bátorság kell ahhoz, hogy átvizsgáljuk szívünk mélységét. Sok a szív terhe, ijesztő benne a sötétség, nehéz beletekinteni egy bánatos lélek mélyére. A Szentírás sem tagadja ezt, sőt azt mondja, hogy szívünk is vádolhat minket. Ez a fájdalom jobban éget, mint akármi más. Kínzóbb, mint az értelem szemrehányása, vagy a bűn terhét hordozó lelkiismeret szava. A szív vádoló hangja mélyebbről, az élet mélységeiből fakad. Maga Isten szólal meg benne, hiszen őt érte

a bánatom. S előle nem lehet kitérni vagy üres szavakkal védekezni. Sok ember ezért inkább el szeretné fojtani, némítani ezt a hangot és egyre előle menekül. A bánatos szívnek azonban nincs más menedéke, mint Isten szíve, mert a Szentírás azt is mondja, hogy Isten nagyobb a mi szívünknel (Ján 3,19), ő mindent tud, mindent lát és ezért mellénk áll. Nem egyedül kell bánni bűnünket, hanem Istennel és nem tehetünk mást, mint hogy magunkat és mindenünket Isten szeme elé tárjuk. Minden emberi hiúságot, félelmet félretéve, hogy ő lássa, mi van bennünk. Mennyi minden van, amin változtatni alig tudunk, – de legalább az Úr lássa. Mennyi minden van, amit úgy érzünk, hogy őszintén megbánni sem tudunk, – de ezt is Isten irgalmas szeme elé tesszük, hogy lássa és feltárjuk neki, hogy igazán megbánni még alig tudjuk. Amíg Isten szeme elé tudjuk szívünket állítani, addig nem lehet olyan bűn, teher vagy gátlás a lelken, hogy el kellene veszíteni reményünket az új életre. Amíg alázattal tudjuk mondani: „Te pedig, Istenünk, kegyes vagy és igaz, türelmes és elnézéssel intézel mindent. Még ha vétünk is, tiéid vagyunk, hisz ismerjük hatalmadat” (Bölcs 15,1-2), – addig tényleg Istené is maradunk. Akármilyen messzire kerültünk is tőle, az ő irgalmának nincs határa. Megbocsátása a végtelen szeretet erejéből fakad, aki minket nemcsak egyszer teremtett, hanem minden bukás után hatalma van újjá is teremteni. Ilyen Istenre van szükségünk, utána vágyódunk és a szív bánatában ismerjük fel, hogy neki szíve is van és ezért ő a mi Istenünk.

Adjátok át magatokat a Szeplőtelen Szívnek

Ismerőseimet, barátaimat, testvéreimet szeretném mindenekelőtt köszöneti, mert testvéreimnek érzek mindnyájukat, és biztosítlak benneteket, hogy naponta Mária Szeplőtelen Szívébe akarlak benneteket ajánlani és mindegyikötököt a Szűzanya elé viszlek imában. Most két kérdést szeretnék nektek feltenni: Akarjátok-e, hogy a Szeplőtelen Szív győzzön? Valóban akarjátok? A Szeplőtelennek erről a mai napjáról fogok beszélni nektek. Nézzétek, a legszebb ajándék a Szeplőtelen Fogantatás, amelyet Isten az emberiségnek adott, még mielőtt Fiát, Jézus Krisztust elküldte. Van még valami szép: Isten ma azt akarja, hogy tiszták legyünk, hogy kezdjük mától ezt az életet élni. Ez a Szeplőtelen megünneplésének értelme és ez a Szeplőtelen Szívnek való felajánlás értelme. Élni kell, mégpedig tisztán élni. A Szűzanya győzelmét késleltethetjük vagy siettethetjük; ez tőlünk függ.

Ha mi, mint Egyház kezdünk tisztán élni, akkor ez azt jelenti, hogy a Szűzanya a templom kapuján kopog, egyenként mindegyikünk kapuján kopog, azért, hogy elkezdjük valóban megélni ezt a szeplőtelen magatartást. És pontosan ezért vannak az üzenetek is: a megtérés, az ima és a böjt végett. Gondoljatok arra, miként született a Szűz: Szent Joachim és Szent Anna böjtöltek és sokat imádkoztak. És így jött világra a nagy ajándék az emberiség érdekében. Látjátok tehát, ezt az üzenetet el kell fogadnunk, és ezzel kapcsolatban mondom nektek: Egyszer már szeplőtelenek lettünk, amikor megkereszteltek bennünket. Majd ismét tisztátalanná lettünk.

Szeretnék egy nehézségre rámutatni, amelyet ezen a napon vettem észre a zarándokok lelkében. Sok zarándok zavarba jön, ha az imában, a megtérésben és a böjtben akadályba ütközik. Zavarba jönnek, eltévednek, közben hangoskodni kezdenek. Azt mondom: Éljük tovább tisztán. Tisztán kell megőrizni szívünket, továbbra is ellentmondások között kell élnünk. Ahol erősödik a fény, ott a sötétség haragra gerjed. Ahol az Isten arca felragyog, ott a sötétség őrvölg. De mi rosszul tesszük, ha ezt az ellentétet csökkenteni akarjuk.

A hiba az, hogy felvesszük a sötétség fegyvereit, azaz haragra gerjedünk. Nem kellene átvinnünk a haragot, a keserűséget. Nem kellene felvenni az emberi harcot igazunk keresésére, mert mindez csökkenti az ellentétet. Tisztának kell maradnunk. Továbbra is szeretnünk kell. Továbbra is imádkoznunk kell. Tisztának kell lennünk. Ez a garancia az út folytonosságára, amely a Szeplőtelen Szív győzelméhez vezet. Ha nem vállaljuk ezt az ellentmondást, bár csak egy pillanatra nem vállaljuk és felvesszük az ellenfél fegyverét, az olyan ember fegyverét, aki haragra gerjed, aki ellenkezik, akkor többé nincs bennünk a világosság.

Tehát a Szeplőtelen útján kell haladnunk a boldogságnak átélésével; az akadályok ugyanis azért kerülnek utunkba, hogy legyőzzük őket – bár nem emberi erővel. Még sohasem értettem meg annyira, mint most, hogy az emberek gondolkodását mennyire nem lehet megvilágosítani emberi érvekkel vagy emberi logikával, hanem egyedül csak azzal a természetfeletti erővel, amelyet Isten ad nekünk. Ezért most felszólítalak benneteket, hogy adjátok magatokat a Szeplőtelen Szívnek és éljetez tisztán. Még különösen rá szeretnék mutatni a következőre: Az utolsó üzenetben a Szűzanya megkért minket, hogy „közösén éljük az imát”. Nos, ez nem akármilyen üzenet, hanem igen mély üzenet; ha mi közösén élhetjük az imát, akkor mindent megtehetünk. Családunkban kell mindenekelőtt rátalálnunk a közös imára – és ez már mélyebb dolog –, hogy aztán egyre mélyüljünk a Szentlélekben. Emlékszem arra az üzenetre, amelyet a Szűzanya adott

nekem egy látnokon keresztül, mivel megkérdeztem őt, hogyan kell egy ilyen helyzetben viselkednem, amikor tudom, hogy igazat mondok, mások mégis negatívan értékelnek. Mit kell tennem? A Szűzanya azt válaszolta: „Szíveddel kell értésére adnod, hogy szereted őt.” Látjátok tehát, hogy felebaráti kapcsolatunk nemcsak a szavak külső szintjén jön létre, hanem azáltal, hogy szeretem és elfogadom felebarátomat akkor is, ha elutasít és nem fogad el engem. Látom, hogy ezek igen fontos dolgok, hogyha siettetni akarjuk a Szeplőtelen Szív győzelmét. Hogyha gyorsabbá akarjuk tenni a megtérések ütemét, akkor tisztának kell maradnunk; az akadályok közepette megmaradnunk a fényben. A sötétség fegyvereit pedig nem szabad elfogadnunk. Mindig egyesülve kell maradnunk, még ellenségeinkkel is!

Ahogy ezt az evangélium tanítja: Szeressük ellenségeinket, maradjunk velük együtt a szeretetben azt mondván: szeretlek téged. Tegyenek bár lakatot szájunkra, hogy ne fejezhessük ki szóval azt, hogy „Szeretlek téged”, akkor mondjuk el szívünkkel.

Ez az, amit kívánok, hogy ti mind így cselekedhessetek. Itt Medjugorjiban szüntelenül imádkozunk értetek, zarándokokért, mert másként nem fogadhatunk benneteket, csak testvérként, akik nincsenek elválasztva tőlünk, hanem akikkel egyre inkább egyesülünk a Szeplőtelen Szívben.

Azt kívánom, hogy jelentsen ez a nap valóban lelki elmélyülést; nem annyira külső imában, mint csendes magatartásban.

Lelketekre kötöm, akik itt oly sokan összegyűltetek, tegyétek ezt a helyet a templom körül, és a templomban a csend helyévé, a csendes ima helyévé ezen az estén. Ez pontosan az, amit a Szűzanya mond, mert ő már gyakran panaszkodott, hogy az emberek csak azért jönnek, hogy valamit lássanak. De remélem, ti azért jöttök, hogy itt a Szeplőtelen Szívben legyetek. Ez az, amit kívánok, legyen ez az este és ez a mise a Szeplőtelen Szív ünnepe és így a Szűzanya már ma este elkezdheti győzelmét ünnepelni.

S kezdjétek a karácsonyra készülni, ahogy ezt a Szűzanya mondta: „Ha követtek engem, akkor ez a karácsony felejthetetlen lesz számotokra. Azt mondom nektek: kapcsoljátok ki televíziótokat és rádiótokat, irányítsátok figyelmeteket Istenre; elmélkedjétek, imádkozzatok, olvassátok az evangéliumot, engedjétek a hitet növekedni magatokban.” Azt a hitet, amely a Szeplőtelen Szívben kezdődött, erősödött, és a Szűzanya életében kiteljesedett. Induljunk tehát erre az útra.

(Pater Tomislav Vlasic – Medjugorje, 1984. december 8.)

Szent Család ünnepére

Alexandriai Szent Cirill

„A gyermek pedig növekedett...”

Mikor a Szentírásnak ezt a mondatát halljuk: „A gyermek pedig növekedett és erősödött, telve bölcsességgel és az Isten kegyelme volt rajta” (Luk 2,40), vegyük figyelembe, hogy itt az emberi természetéről beszél. Lássuk meg Isten gondolatának mélységeit. Emberi módon születik a második isteni személy, akinek nincs kezdete, akin idő nem változtat, a tökéletes Isten test szerint növekedik és fejlődnek tagjai annak, akinek nincs teste. Növekedik bölcsessége, mikor ő a bölcsesség teljessége. Mindezek által látjuk, hogy aki az Atya alakjában volt, hasonló lett hozzánk a gazdag szegénységben, a fenséges alázatosságban. Arról, akinek isteni módon mindene bőségesen megvolt, most azt mondjuk, hogy másoktól kap. Ennyire kiüresítette magát az Isten, az Ige! Ami ugyanis emberi módon van róla írva, jelzi a kiüresítés módját. Az örök Atya szülöttje ugyanis nem szenvedhetett isteni természeténél fogva. Amikor azonban megtestesült, vagyis olyan ember lett, mint mi, mikor asszonytól született test szerint, akkor szenvedett mindent, ami az emberi természethez tartozik. A tökéletes Isten, az Ige, mint tökéletes ember testet öltött anya méhében, bár ez sem történt csoda nélkül. Az emberi természet törvényeinek hatalmat adott teste fölött. Tehát amikor halljuk: növekedett bölcsességben, gondoljunk arra, hogy mivel Isten mindentől független és nincs híjával semmiféle isteni tökéletességnek, nem az Ige bölcsessége növekedett, hanem testi fejlődésével egyidejűleg fokozatosan megnyilvánult bölcsessége.

A test az idő múlásával fejlődik, a lélek bölcsességgel. Krisztus isteni természete egyik növekedését sem engedi, mert a legtökéletesebb Isten. Azonban megfelelő összhangba hozta a test fejlődését a bölcsesség növekedésével, mert testi növekedésének megfelelő mértékben nyilvánította ki isteni természetének bölcsességét.

„Mikor azután tizenkét esztendős lett, felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint...”

Az evangélium szent szerzője, aki szerint Jézus növekedett bölcsességben és kedvességben Istennél és embereknél, igazolja állítása valóságát. Elviszi ugyanis őt Jeruzsálembe a Szent Szűzzel, mikor az ünnep ideje elérkezett. Majd elmondja, mint maradt ott vissza, hogyan találták meg a templomban tanítók között ülve, amint kérdezgetett és felelt a törvényben megírtakról. Végül megemlíti, hogy mennyire csodálkoztak kérdésein és feleletein. Látjuk most már, miként növekedett bölcsességben és kedvességben, mert más esetekben is ilyen volt.

„Atyád és én bánkódva kerestünk téged.”

Édesanyja tudta ugyan, hogy nem József fia, de hogy elkerülje a zsidók gyanakvását, mondta ezt: Mikor ezt mondta, atyád és én bánkódva kerestünk téged, a Megváltó ilyen feleletet adott: „Nem tudtátok-e, hogy az én Atyám dolgaiban kell lennem?”

Ekkor említette nagyobb nyilvánosság előtt először igazi Atyját és felfedte saját istenségét. Mert amikor a Szent Szűz kérdezte: Gyermeke, miért cselekedtél így velünk, megmutatja, hogy fölötte áll emberi mértékeknek, hogy test szerinti anyja megváltói működésének eszköze, ő azonban természeténél fogva és a valóságnak megfelelően Isten és a mennyei Atyának fia. Ezért mondja: „Nem tudtátok-e...”

„Jézus pedig növekedett bölcsességben és korban és kedvességben Istennél és embereknél.”

Szent János evangéliumában olvassuk: „És láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, ki tele volt malaszttal és igazsággal” (Ján 1,14). Ha telve van kegyelemmel és igazsággal, hogyan növekedhetik, ami teljes? Vagy hogyan gyarapodik az, aminél nincs nagyobb? Tehát nem azért, mivel Ige és mert Isten, mondja róla az Írás, hogy növekedett, hanem hogy egyre jobban csodálták, hogy egyre kedvesebb lett cselekedetei miatt mindazok előtt, akik látták. A valóságnak megfelelőbben úgy lehetne mondani, hogy csodálatos élete folytán növekedett azok lelkében és elgondolásában, akik látták, nem pedig a kegyelem isteni ereje növekedett benne, hisz tökéletes volt, mert Isten. Ha tehát bölcsességben növekedett, ez nem azt jelenti, hogy maga a Bölcsesség növekedett (vagyis az Ige, az Atya bölcsessége), hanem emberi mivolta szerint lett bölcsőbb. Mert amint napról-napra megnyilvánult Istensége, egyre inkább csodálatos lett azok számára, akik vele éltek.

Továbbá figyeljük csak meg jól, nem azt mondja a Szentírás, hogy az Ige növekedett, hanem Jézus. Azért mondja így, hogy ne gondoljunk csak az Igére, hanem mivel az Ige testté lett, növekedett, miután az emberi természet felöltésével a növekedés lehetőségét is magára vette. Az emberi természetnek pedig tulajdonsága a növekedés, tehát erről joggal lehet állítani a növekedést. Így ugyanis minden szó megtartja eredeti jelentését, mert azokat, melyek csak az Igére alkalmazhatók, nem alacsonyítjuk le az emberségre: emberi tulajdonságokat pedig nem erőltetünk rá az istenségre.

(Pénzes-Barát: Az egyházatyák szentbeszédeiből VI.)

TérjeteK vissza MegváltóKhoz

Töltsétek az év utolsó óráit csendben, összeszedettségben és imában!

Kedves fiaim, égi Édesanyátok vagyok és most éppen a szeretetnek nagy tervét dolgozom ki, hogy Szeplőtelen Szívem győzelmét siettessem. Mert még sohasem volt a világnak ennyire szüksége anyai jelenlétemre, mint most.

A világ a gyűlöletnek és Isten makacs visszautasításának, az erőszaknak és erkölcstelenségnek útját járja. Minden felhívás ellenére, amelyet az isteni irgalmasság folytonosan küld az emberiségnek, az kitart süket-ségekben.

Nem értik meg és nem fogadják el az Úr által küldött jeleket. Nem hiszik el, hogy fennállnak azok a veszélyek, amiket az én pápám már felvázolt, aki bátorsággal és aggodalommal jelzi a rátok váró orkánt.

Nem veszik figyelembe az üzeneteimet, amelyeket az egész világban kiválasztott egyszerű kis lelkeken keresztül ajándékozok. Többnyire távoli és veszélyes helyeken történő ismételt jelenéseimet nem veszik tudomásul.

Pedig csak egy tenyéryi távolság választ el benneteket a pusztulástól. Ha mindenki béke után kiált, akkor is kitörhet váratlanul egy új világháború, amely mindenhová halált és pusztulást vinne. Ha azt mondják: nyugalom és biztonság, akkor is elkezdődhet az egyes emberek és népek legnagyobb szorongatása.

Mily sok vért látok folyni a világ utcáin!... Mily sok szegény gyermekemet látom a tűz, az éhínség és a borzalmas pusztulás ostora alatt sírni!

Az Úr ennek e nemzedéknek ajtajában áll és a Szentévből továbbra is kitartóan és szeretettel kopogtat mindenki szívében. (2007-ben is ugyanígy kopogtat... – a szerkesztő)

TérjeteK vissza Istenetekhez, aki meg akar menteni és aki a békére vezet. TérjeteK vissza MegváltóKhoz. Nyissátok ki szíveteket Jézusnak, aki jön!

Veszélyes pillanatokot éltek át. Felszólítalak ezért, töltsétek térden állva az év utolsó óráit, szakadatlan bízó imádságban. Egyesítsétek hangotokat égi Édesanyátok hatalmas közbenjárásával, aki mindenki számra kikönyörgi az isteni irgalmasság nagy csodáját.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1983. dec. 31.

Legyen az imádság számotokra olyan, mint a levegő, melyet belélegeztek

„Drága Gyermekeim!

Ma a ti plébániátok védőszentjének ünnepén arra hívlak benneteket, hogy kövessétek a szentek példáját. Legyenek ők számotokra példa és buzdítás az életszentségre. Az imádság ne teher legyen számotokra, hanem olyan, mint a levegő, amelyet belélegeztek. Kicsinyeim, Isten fel fogja tárni nektek szeretetét, benneteket pedig majd eltölt az öröm, hogy szeretteim vagytok. Isten megáld benneteket és a kegyelem bőségét árasztja rátok.

Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

(Medjugorje, 2007. július 25-én)

A Szűzanya édesanyaként hív és buzdít bennünket ma is, Szent Jakab apostol, a medjugorjei plébánia védőszentjének ünnepén, hogy kövessük a szentek életét, akik már megérkeztek a mennyei hazába. 2002. július 25-i üzenetében a Szűzanya a következőket mondta: „Drága Gyermekeim, ma együtt örülök védőszentetekkel és arra hívlak benneteket, hogy legyetek nyitottak Isten akaratára... Kérjétek védőszenteket, segítségét, hogy növekedni tudjatok az Isten iránti szeretetben.” A szentek közbenjárnak értünk és pártfogóink Isten színe előtt. Ezért kövessük útmutatásaikat és imádkozzunk hozzájuk, hogy Isten előtt közben járjanak értünk. A szentek példája azt mutatja számunkra, hogy megéri hűségesnek lenni Istenhez, mert Isten soha sem fog becsapni bennünket.

„Legyen az imádság számotokra olyan, mint a levegő, melyet belélegeztek” – mondja Mária, az Édesanya. Szervezetünknek szüksége van levegőre, tudjuk ugyanis, hogyan érezzük magunkat, ha elfogy a levegőnk. Levegő nélkül a mi testünk nem tud élni. Ahogyan van testi szervezetünk, ugyanúgy van lelki szervezetünk is. Így imádság nélkül lelkileg halottak vagyunk. Imádság nélkül az ember csak testileg él. Az imádság nem egy leírt szöveg, az Egyház, Isten vagy a Szűzanya által előírt dolog és nem is csak ájtatossági gyakorlat. Az imádság ennél sokkal több. Az imádság élet. Imádság nélkül halottak vagyunk és nincs bennünk élet. Imádság nélkül nincs hely bennünk Isten számára, ahová betérhetne, hogy gyógyítsa és üdvözítse szívünket és lelkünket.

Csak az imában tárja fel Isten szeretetét, és ezáltal élhetjük meg, hogy Isten és a Szűzanya szeretett gyermekei vagyunk. Tapasztaltból tudjuk, nem elég csak tudni azt, hogy az étel jó, enni kell belőle azért, hogy élhessünk. Nem elég csak tudnunk azt, hogy Isten és a Szűzanya szeret bennünket, hanem fontos ezt a valóságot megélnünk, megtapasztalnunk életünkben.

„Benneteket pedig majd eltölt az öröm, hogy szeretteim vagytok” – mondja a Szűzanya. Ehhez azonban egy feltételt teljesítenünk kell, ez pedig a szívből fakadó ima, mely által megnyílik a lélek és átadja magát Istennek a Szűzanya által. Az evangélium arról tudósít bennünket, hogy Jézus Jordánban való megkeresztelkedésekor a megnyílt égből felhangzott az Atya szava: „Te vagy az én szeretett Fiam, akit választottam” (Mk 1, 11). Ezek a szavak Jézusra vonatkoznak, de Jézus által és Jézusban rád és rám is. Mindannyian Jézusban és Jézus által az Atya szeretett fiai vagyunk, az Atya Szívének választottai és kedveltjei. Jézusban és Jézus által Szűzanyának is szeretett gyermekei vagyunk.

Életünkben sokszor hallottuk, hogy fontos szeretni Istent, és ez valóban így van. De ennél sokkal fontosabb, hogy Isten szeret bennünket. A mi Isten iránti szeretetünk másodrendű. Isten irántunk való szeretetének van elsőbbsége: „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül” (1Jn 4,10) – írja levelében János apostol. És még hozzáfűzi: „Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk” (1Jn 4,16).

Szeplőtelen Szűzanyánk, a kegyelemmel teljes vezessen el bennünket az Atya Szívének titkába és szeretetébe.

Fra Ljubo Kurtovic

Égi segítség

Négy éve, tavasszal egy éjjel negyed kettőkor megszólalt a telefonunk. Édesanyám hívott fel remegő hangon: „Édesapád hadonászik, üt, rúg, alig tudok védekezni. Az első rohamot a szomszédok segítségével megoldottuk. Kérlek jöjj, segíts, ha tudsz! Le is teszem, mert már megint hallom mozogni”.

A válaszom csak annyi lehetett: „máris megyek”.

Tudni kell mindehhez, hogy Édesapám az előző években már annyira legyengült, hogy lényegileg magatehetetlen, éjjel-nappalos ellátásra szoruló ember lett, aki nagyon várta, hogy az örök élet kapuján beléphessen. Igyekeztünk családi közösségben átsegíteni ezen a nehéz életszakaszon.

Öltözködésem közben azon gondolkodtam, hogy mi okozhatja ezt a teljesen váratlan eseményt, hiszen egész életében békés, szeretetteljes ember volt.

Egyszerre beugrott egy gondolat: lehet, hogy kísértésben van része? Gyorsan magamhoz vettem egy kis szentelt vizet, és azzal együtt siettem hozzájuk.

A lakásba lépve viszonylagos nyugalom fogadott, Édesapám egy széken ült az ágya közelében. Amikor oda mentem hozzá, megismert és örömmel fogadott. Nehezen kimondott szavai egyértelműek voltak: „a Sátánt el kell kergetni!”

Amikor visszafektettük az ágyba, ő kezdte imádkozni a Miatyánkot. Folytattuk az Üdvözlégy Máriával, majd a Szent Mihály imát mondtuk el. Az imák végén csak ennyit mondott: „Krisztus arcát látom”. Néhány perc múlva egyenletesen lélegzett, feszülő lábai ellazultak, a szeme lassan becsukódott és elaludt. Amikor már Édesanyám is megnyugodott, akkor imádkozva, szenteltvízzel körüljártuk a lakást.

Az éjszaka folyamán még kétszer felébredt Édesapám, de mindkét alkalommal mosolygós volt, béke volt a lelkében.

Reggel érdeklődött, hogy mi volt éjszaka, hiszen emlékei szerint az Ördög verte őt és azért fáj a teste több ponton.

Hálát adtunk az égieknek, hogy ezt a kísértést sikerült „visszaverni” Szent Mihály és a Szűzanya segítségével, és újból igazi béke volt szüleim körében.

Dicsértessék érte az Egek Ura!

Jánossy Gábor

Mária- kegyhelyek

Passau

A máriás lelkiiséget ápoló folyóirat címlapján kivételesen idegen zarándokhely kegyelemképe látható; ám némileg ez is magyarnak tekinthető, ugyanis Szent István király (1000–1038) felsége, Boldog Gizella özvegyi élete utolsó két évtizedét itt töltötte, Passauban és a sírját őrző templom zarándokai e domban emelkedő szentélyhez is ellátogatnak.

Lipót osztrák hercegérsek, főherceg 1611-ben hozatta az idősebb Lucas Cranach által föltehetőleg 1537 után festett Istenanya képét. Amikor Lipót Tirol ura lett, a képet magával vitte Innsbruckba, azonban egy másolatot készíttetett, amit Passauban hagyott. E kép előtt a passauai káptalan dékánja, Marguard von Schwendi buzgón és sokszor imádkozott a mai Mariahilfberg tövében álló fából ácsolt kápolnában, ahol a Szűzanya neki többször megjelent. 1622-ben arra az elhatározásra jutott, hogy a helyen építsen kápolnát, ahol mindenki leróhatja tiszteletét Szűz Mária és a gyermek Jézus előtt. A zarándokok olyan tömegben özönlöttek a kegyképhez, és annyi sok ima-meghallgatás történt, hogy 1624–1627 között templomot kellett építeni. Aviánói Szent Márk a törökök elleni küzdelemben kérte Mária segítségét, és Esztergom 1683-ban, Buda 1686-ban keresztény kézre került. E kegykép számos másolata szerte Közép-Európában nagy tiszteletnek örvend.

A hátsó borítón az egyik legrangosabb XIX. századi francia akadémikus festő, Adolphe William Bouguereau (1825–1905) híres Angyalos Madonnája látható. Művészi képeivel sokban hozzájárult a franciák Mária-tiszteletének gyarapodásához, egész élete során alig győzte festeni a szebbnél szebb Madonnákat a francia templomok számára, a hívek nagy örömeire.

Török József

A r ó z s a f ü z é r

Rózsafüzér ájtatosság

Mindszenty József

A püspöki kar váci tanácskozása utáni rózsafüzér ájtatosságon a hercegprímás a Magyarok Nagyasszonyának tiszteletéről beszélt.

Vác, 1947. október 8.

De jó annak a gyermeknek, akinek él az édesanyja és a világban megbézt, megtépett lelkével kisírhatja magát az édesanya jószágos ölén. Hogy mennyire jó, talán az az árva gyermek tudná azt megmondani, akinek ez a lehetőség kiesett már az életéből. De jó annak a nemzetnek is, amelyik a világban megtépett életével, lelkével édesanyjára talál; az Égi Édesanyjának, az ezeréves magyar történelemből megismert Boldogasszonynak, Nagyasszonynak a lábainál sírhatja el minden keservét, búbanátát. Jaj azoknak a nemzeteknek, amelyekről elvették a szellemvilágot, s kitépték égen-földön számukra az édesanyját. Mi ide borulunk a Szűzanya lábaihoz, Boldogasszony meghirdetett évében, Mária hónapjában, októberben, annak a három nagy ünnepe, Mária-ünnepes hetében, hozzá Magyarok Nagyasszonyának ünnepén. Ez az ünnep csak félszázada kerül megünnepségre magyar földön. Az Apostoli Szentszéknek kegyéből és a magyar történelem szelleméből és mélyéből lépett elő ez az ünnep és üljük most mi szegény, letört, nyomorult magyarok az Édesanya felé esengő bizakodással. Hiszen a magyarok Nagyasszonya tisztelet nem más, mint egy árva, ágtalan, megtépett, megszagatott nemzetnek odahanyatlása az Isten Anyának és a nemzet Anyjának a lábai elé; kitarjuk a sebeket, elpanaszoljuk keresztjeinket, a csalódásainkat, megmutatjuk arcunkon a szegyenpírt, amit hordozunk és jól esik nekünk kitárni azt, amit az ember csak az édesanya előtt szokott kitárni.

A Magyarok Nagyasszonya ünnepének gondolatában jaj, de sok minden benne van. Beszél nekünk ez az ünnep az ezeréves magyar történelem dicsőséges lapjairól, amikor valóság volt az, amit a késői költő zeng:

„Oh, nagy volt hajdan a magyar,
Nagy volt hatalma, birtoka;
Magyar tenger vizében hunyt el
Észak, Kelet, Dél hulló csillaga.”

(Petőfi Sándor: A hazáról)

Mikor elmegyek a visegrádi vár alatt a Duna mentén, de sokszor átsajog lelkemen az az idő, amikor Róbert Károly idejében öt európai uralkodó jött el találkozóra a magyar királyhoz és Európának sorsát innét intézték, a Visegrádi várból. Ennek a magyar világnak, magyar dicsőségnek van egy értelmezése a magyar történelemben s az így szól: „Virágos kert vala híres Pannónia, mely kertet öntözé híven Szűz Mária.” Tehát Mária kertje, Mária erényes kertje és Európa sorsát intéző magyarság. Ez a kettő összetartozik és a kettőt együtt lehet megérteni.

Aztán, hogy a XV. század vége felé már Mátyás alatt is, de különösen a Jagellók alatt elindult a kertnek a virághullása, a levélhullása, Pannónia kertjéből kórok elepe lett, és Nápoly, Olaszország és Spanyol és Franciaország felől elindult a borzalmas gyökérméltó baj, a vérnek a bűne, amelyik elszakította ezt az országot a Szeplőtelen Szűzanyától, úgy, hogy a mohácsi sír, már csak egy folyamatnak a befejeződése volt. Kiesett ennek az országnak kezéből a világ sorsának intézése, maga belebukott a mohácsi sírba, s ugyanakkor a világhatalom tényezője, az adriai magyar hajóhad, amiről kevés szó esik, tízezer magyar tengerésszel feleslegessé, célját vesztetté lett, és ez a nemzet darabokra hullott, területileg, lelkileg megoszlott, és volt két század, amikor a magyarok Nagyasszonyáról alig esett sor itt a magyar földön.

A mohácsi sír és a Szűzanyáról való hallgatás megint egymást értelmezik, ez a kettő megint összetartozik. És beszél nekünk a gyász mellett ez a magyarok Nagyasszonyának ünnepe erdők mélyéről, a zombékok világáról, berkek aljáról, ahol két évszázadon keresztül bújdosott a magyarság. Aztán beszél éhségről és hadakról, nagy nyomorúságról, de beszél magyar családi szentélyeknek, magyar szentegyházaknak, templomoknak oltáiról, évezredek magyar temetőinek levegőjéről, a szellem világáról, egy nemzetnek kialakult bünbánatáról és a nagy elbukásról, a nagy felemelkedésről, amire a Szűzanya segítségével eljutott. Akkor, mikor Budavárának ormáról lehullott a félholdas lobogó, s amikor a Boldogasszony képe előtt levő török ellenző lehullott. És mennek a Máriás vitézek fel a budai várfalakon, a főkapitány és utána rögtön a kongreganista hadvezér, Lotharingiai Károly és Szobieszki János és

a többiek, a magyarok közül Pálffy János, a kongreganista tisztek, a kongreganista közlegények, és viszik mind a Máriás lobogókat fel Budának ormára.

Nagyjaink is utat mutatnak nekünk. A magyar történelmet én nem tudom ma felvonultatni előttem, mert az a magyar történelem nem olyan szegény jellemben, mint ahogyan elhítenni szeretnék. A magyar történelemnek olyan jellemgalériája van, amelyet nem egy nemzet megirigyelhetne mitőlünk. És most csak a nemzetnevelőket, azokat állítom tielő, szülőket és ifjúságot. A legelső magyar nemzetnevelő Szent István királyunk, aki mögött állhat immár ezer esztendő, de hozzáfogható nemzetnevelő útmutatót és jellemet ez a nemzet nem tudott és nem tud felmutatni. És ez a Szent István király, mint tudjátok, eljegyezte, összefűzte nemzetét mindenkorra a Nagyasszonnyal. Az Ő végrendelete, amely belekerült a magyar törvénykönyvbe, az 1038. augusztus 15-ről keletve megköti a kapcsolatot, megteremtette a kapcsolatot. És mellette áll a másik nemzetnevelő, Szent Gellért. És ott van mellette Szent Imre herceg. És ott van ugyancsak a magyar nő-ifjúság nevelője, Árpádházi Szent Margit. Az utolsó három évszázadban négyen vannak olyanok, akik a szó szoros értelmében megérdemlik a nemzetnevelő nevezetét egész komolysággal. Ezeknek az életében mutatom meg nektek a magyar Mária-tiszteletnek a tükrét, hogy látva magatok is, úgy legyetek magyarok, mint ahogy ők, a Mária-tisztelet alapján voltak magyarok. Ez a négy: Pázmány, Zrínyi, Széchenyi István és Prohászka Ottokár. Nemzetnevelőknek nevezem őket. Mindegyik más-más egyéniség, más-más a kor, más-más a sorsa, más-más az útmutatása, de valamennyi a Boldogasszony gondolattal elválaszthatatlanul összenőtt. Szent István tője, gyönyörű képviselője és hajtása mind a négy tisztacsengető magyar. Mind a négyre azt mondhatom „Hungarus aggregatus”, mind a négy olyan, hogy a jelenben teljesül bennük a magyarság múltjának minden drága kincse és a jobb jövődőlnek a reménye. Ők mind valamennyien alakították a magyar sorsot, a magyar történelmet, a magyar lelket. Ott ültek a nemzet történelmének a szövőszékénél és alakították az Istennek ezt a szép, néha általunk megrontott szövését. És a nemzet jelenébe beletartoztak és a nemzet érezte, ezeknek az egyéni kiválóságoknak az értékét. És a nemzet elismerte őket nemzetnevelőknek.

Oh, vajha ezektől az üstökösöktől csak egy is végigcikázna ma a szomorú magyar égbolton, nem lenne kétszeresen, sokszorosan siralomvölgye a Kárpátok tövében elterülő Völgy. De mutassunk rá mind egyikre, hogy hol volt kapcsolatban a Patrona Regni Hungariae-vel.

Pázmány, a nagy érsek, a nagy izzó magyar, aki üstökösöként világítja be a századát, és világpolitikai eseményeket mozgat meg körében, mikor megjelenteti az Igazságra Vezérő Kalauz című nagyszerű munkáját, amelyben az Igazságnak a dübörgését lehet érezni, a címlapjára odateszi a Magyarok Nagyasszonyának a képét, hálából, hogy ezeket és ezeket visszavezetett az ősi belénk gyökerezett hitre, a Nagyasszony hitére és Szent Istvánnak a hitvilágára. Én egy alkalommal jártam Nagyszombatban. Megnéztem Pázmány egyetemét, az egyetemi templomot. Azt láttam felírva régi írással az egyetemre: „A Boldogasszony csarnoka”. Pázmány az egyetemét a Boldogasszony csarnokának szánta, az egyetem tudna rá megfelelni, hogy mennyire maradt meg a Boldogasszony csarnokának, ahová a mi fiaink járnak, és ahol tanulnak. És ennek a Pázmánynak buzdítására II. Ferdinánd királyunk volt az első az összes európai uralkodók közül, aki 1624-ben sürgette a pápát a Szeplőtelen fogantatásának hittételként való kihirdetése iránt.

Miért érdekelte Pázmányt ez a gondolat. A mélyeséges tisztelet a Szeplőtelen iránt, másrészt a Szeplőtelen nem más, mint a magyarok Nagyasszonya és a magyarok Nagyasszonya körül még fényesebbnek akarta látni az Egyháznak az égboltját. Nézzétek, ennek a nagy embernek mint a buzogány úgy forogtak kezében és agyában az érvek és igazságok. És amikor dögvész és hadak vannak, akkor ír Bethlen Gábornak. Azt írja „Ne fogyasztsa Nagyságod azt a drága magyar vért, egyetlen kis cseppjét ne pazaroljuk ennek a magyar vérnek”. Ezután a levél után leül és megír egy gyönyörű latin költeményt a Magyarok Nagyasszonyához, amelyben mintha csak 1947-re igazítana bennünket: Azt énekli a magyarok Nagyasszonyáról: *A baj enyhítője – A kín gyógyítója – Rabnak szabadulása – Bolyongó magyarnak vezérő csillaga – Fedett sánca a védteleneknek, – Irgalomnak a harangja – Harcnak a támogatója – Küzdelemnek az erősítője.*

De jó lesz 1947-ben, de jó lesz engesztelést keresni a Nagyasszonynál és oda omlani eléje.

Sokat jártam az elmúlt években a Muraközben, amit szintén elszakítottak. Ennek a Muraköznek a csillaga úgy, mint ahogy Pázmány a Körömentének, az a Zrínyi Miklós, aki Pázmánynak közvetlen neveltje, költő és államférfiú és hadvezér. És elmentem a Szent Ilona kápolnába Csáktornya mellett és ott imádkoztam a hamvai felett. Mert ez a Zrínyi Miklós is nagy nemzetnevelő volt, Ő írta meg ősenek – *Szigeti veszedelem* címen – a hősi harcát, Szigetvár védelmét.

Nézzétek, a Nagyasszony forradalmára volt ebben a műben! Az epikai költészetben szabály volt egészen az ő koráig a kereszténység idejében is,

hogy a pogány mitológiát áthozták és az ún. „Segélyhívást, az Invocatiot” mindig a pogány műzsához intézték. Zrínyi Miklós volt az, aki félredobta ezt a hagyományt és a Boldogságos Szűzet iktatta be az Invocatioba. Azt írja: „Szentséges Királynő – Hívom irgalmadat.” Mi nem sokat epikázunk, családi és társadalmi életben, jaj de sokszor kell nekünk is segítségül hívást, Invocatiot tennünk! De jó lenne szállóimánknak a Boldogasszony évében, Zrínyi Miklós invocatiója: „Szentséges Királynő – Hívom irgalmadat!” Jártam az ő lábnyomában a kruzseváci erdőben és ott láttam azt az emléket, amit ő állított, a Hétfájdalmú Szűzanya szobrát. Ez a Zrínyi Miklós maga talicskázta Új Zerinvár építéséhez a köveket, mert a hazájáért a talicskázás se sok! És amikor jött Új Zerinvár elkészülte előtt a török túlerő, ott a kruzseváci erdőben csókolgatta a Hétfájdalmú Szűznek a képét és kéri segítségét. És amikor háromszáz huszár legyőzi a háromezer török íjjast, akkor Zrínyi Miklós letérdel a katonáival és az erdőben együtt mondják a Rózsafüzért.

És ugyanazon a helyen felállította a Hétfájdalmú Szűzanya szobrát az elesett magyar hősök tetemei fölé, és valahányszor vadászatra ment, leakasztotta válláról a fegyvert és a Hétfájdalmú Szűzhöz imádkozott Magyarorszáért és a magyar hősök lelkéért. Őt nem kérdezem, de tőletek megkérdezem, van-e emlékezte a ti lelketekben a magyar hősöknek, a régieknek és az újaknak? Mert lehet, hogy valaki balsorssal hadakozik, de azért az emlékezetet elrabolni és az imát elvenni tőle nem lehet!

A harmadik, gróf Széchenyi István, akit legnagyobb magyarnak neveznek, aki édesapjától, Ferenc gróftól a Nemzeti Múzeum alapítójától tanulta a Mária-tiszteletet, valamint Hofbauer Szent Kelemtől ugyancsak a Mária-tiszteletet. És az imakönyvében ott van Esterházy nádor imája a Magyarok Nagyasszonyához. Ott van-e a ti imakönyvetekben ez az imádság és milyen időközökben mondjátok ti ezt el Magyarorszáért. Amikor honunk Szébbelkű Asszonyaihoz írt egy kiálltványt ez a Széchenyi, akkor a magyar nőknek a tábora fölött ott látta dicsőségben a Szeplőtelen Szűzanyának az arculatát és ez a kép vitte őt arra az áldozatra, amely a mi korunkban mindenesetre meggondolandó, megcsodálandó példa, hogy amikor elvett feleségül egy régi ábrándképet, és annak első és második házasságából 14 gyermeke volt, és megesküdtött vele a budapesti Krisztina-templomban, 14 gyermek ült ott az esküvői asztalnál, mert a magyar családban, ahol a Szűz Anyát tisztelik, ott nem szégyenlik s nem restellik a gyermekeket, és nem félnek, irtóznak a gyermek áldozatától és a házasságból az Isten még adott 3 gyermeket, úgy, hogy a nagy magyar 17 gyermekkel ült naponta az

asztalához. Ez annyira jellemzi őt, egyéni és családi életében, jellemében, mint amennyire beszél róla, az Akadémia, a Lánchíd, a Vaskapu és a többi műve. A Nagyasszony esztendejében családiasságban is meg kell újulnia ennek a nemzetnek az életében.

Prohászka Ottokárt sárral dobálják most. De én nemzetnevelőnek tartom, és akik dobálják, nagyon kicsi magasságban érnek csak fel hozzá. Az összes műveit kellene itt mind feltárnom, idéznem nektek, kedves testvéreim! Arra nincs idő. De ő írta a legszebb elmélkedést a Magyarok Nagyasszonyáról. Azt írja: „A Magyarok Nagyasszonya angyali fölség..., apostoli fölség... vértanúi fölség... Egész tenger-világ van mind a háromban. Angyali fölség! Tehát, ha fölöttünk van ez az angyali tisztaság, kell, hogy elomoljon mindannyiunk fölött. Apostoli fölség! Nekünk mind tevékenyebbeknek kell lennünk a Nagyasszony tiszteletében és az ország felemelkedésében. Vértanúi fölség! A kereszt alatt a Vértanúk Királynője és az összes vértanúk nem szenvedtek annyit és olyan mélyen, mint a Boldogságos Szűz, a hét fájdalom töre alatt, lelkének végtelen finomsága, jellemének a nagy méltósága és a veszteségnek a megmérhetlensége miatt.” Aztán azt mondja tovább ez a Prohászka Ottokár, hogy a nemzet hivatását ez a Nagyasszony őrzi. S amikor kimondjuk ezt a szót, hogy Nagyasszony, akkor mi magyarok kezdjük értékelni, kezdjük megmérni, kezdjük megérteni az Istenanyának a nagyságát, mert hiszen nemcsak a jóságáért, de a nagyságáért is ültettük a magyar nemzet trónjára, és tettük fejére egy évezredes történelem gesztusával Szent Istvánnak a koronáját.

Kedves Hívek! Felkiáltás a katolikus Egyházban a Szűzanyához. „Monstra Te esse Materem! Mutasd meg, hogy édesanyánk vagy!” Ennek nem használják, de van egy ikermondata. Azt a Szűzanya mondja nekünk ide magyaroknak. És ti mutassátok meg, hogy nekem vagyok gyermekeim! Amint mondtam, a magyarok Nagyasszonya a Szeplőtelen. Bizánc és Olaszország az „Istenanya” minőségben tisztelte Máriát. A spanyolok a dicsőségesen mennybeemelkedett Máriát dicsérték. A németek a Stille Nacht, Heilige Nacht, a szent éjszakának a Szent Édesanyját tisztelik. A szláv népek a könnyes, fájdalmas Máriát tisztelték. A magyar nemzet a Szeplőtelen választotta ki, és neki ez kellett, mert a Szeplőtelen került a nemzet történetének ormára, azért van különlegesen nagy tisztelete a tiszta leánynak és a fennkölt feleségnek Mária alakja után a magyar földön. A tiszta leánynak és a fennkölt feleségnek van tisztelete a Szűzanya miatt, a Szeplőtelen miatt minálunk!

Legyünk mi tiszták, gondolatban, mert a Szeplőtelen gyermekeihez ez illik! Legyünk tiszták beszédeinkben, mert csak ez való mihozzánk! És a magyar életben ez a Nagyasszony, ez a Szeplőtelen kíván országának és magának érintetlen lilomos ifjúságot, és kíván magának és az ország pótlásának termékeny szőlőtőket a családban. Így vagyunk mi a Szeplőtelen Nagyasszonynak a gyermekei. Így leszünk méltó fiai, leányai, így leszünk a nemzet reménységei, és így leszünk mi is az elsorolt öt nagynak a lábnyomában, a nemzetnevelők a családban, társadalmi osztályban és a nyilvánosság előtt. Tegyétek ezt és hűséges, igaz fiai vagytok a Nagyasszonynak, lesztek igaz katolikusok, és igaz magyarok! Amen.

***

Boldogságos Szent Szűz, irgalmasságnak anyja, végy föl kérlek pártfogásodba, hogy egykoron e földi viszontagságok után fölvétessem hozzád oda, hova felvételgett legbuzgóbb tisztelőd egyike, első, szent királyunk, István, miután az égre emelt kezekkel neked, mint nagyasszonyának ajánlotta a magyar nemzetet, az egész magyar hazát és a katolikus Egyházat, melyet ő ültetett át ezen áldott földre. Légy, oh boldogságos Szűz ezután is nagyasszonya, pártfogója a magyarnak és nyerd meg számára azt a kegyelmet, hogy Istenéhez, hazájához, szent királyaihoz és őseitől öröklött szent hitéhez mindenkoron hív legyen s maradjon és hogy egykoron az ítélet nagy napján mindnyájan Szent Istvánhoz csatlakozhassunk. Amen.

(Ájtatosság gyöngyei, kb. XX. század eleje)